

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce: A. C.**, zastoupen Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou, se sídlem Polská 40, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2004, č. j. 47 Az 616/2003 - 39,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 616/2003 - 39 ze dne 9. 12. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 9633/VL - 19 - P13 - 2001 ze dne 1. 4. 2003, kterým nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a kterým bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení, avšak neučinil tak. Stěžovatel poukazuje na to, že se žalovaný nevypořádal ve svém rozhodnutí se všemi důkazy a nezhodnotil je ve vzájemné souvislosti. Navzdory § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správnímu řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaný ve svém rozhodnutí toliko popsals skutečnosti zjištěné z výpovědi stěžovatele. Zprávy o dodržování lidských práv v zemi

stěžovatelova původu, které byly součástí správního spisu, nejsou v odůvodnění uvedeny a popsány. Obdobného pochybení se pak dle stěžovatele dopustil i krajský soud, který rozhodoval o žalobě, neboť ani v nyní napadeném rozsudku nejsou uvedeny skutečnosti vyplývající ze zpráv o dodržování lidských práv v zemi stěžovatelova původu, které jsou součástí spisu. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil témuž soudu k dalšímu řízení; zároveň stěžovatel navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti mimo jiné poukazuje na skutečnost, že stěžovatel ve správním řízení uváděl, že v zemi svého původu neměl během posledních deseti let problémy národnostního charakteru. Se svým povoláním do armády rovněž stěžovatel žádné konkrétní obavy nespojoval, uvedl jen, že vojenskou službu nevykonával ze zdravotních důvodů. Dále žalovaný poukazuje na podklady svého rozhodnutí a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti: stěžovatel přicestoval do České republiky v říjnu roku 1998 (původně stěžovatel uváděl, že v červnu roku 2000). K problémům v zemi svého původu stěžovatel uvedl, že byl v roce 1992 zbit neznámými muži, důvodem tu byla národnost jeho rodičů. Od té doby stěžovatel problémy národnostního charakteru neměl, v řízení poukazyval na to, že v zemi svého původu neměl zaměstnání, že byl vydírán dvěma neznámými muži, kteří po něm požadovali peníze. Od roku 1998 se stěžovatel několikrát vrátil do země svého původu, žádné problémy tam během těchto pobytů neměl. Žalovaný stěžovatelem uváděné skutečnosti nepodřadil pod žádný z azylových důvodů a stěžovateli azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítal procesní pochybení žalovaného spočívající v porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a uváděl, že má problémy kvůli neznalosti moldavštiny, kromě toho je pravděpodobné, že by byl povolán do armády, neboť dosud nevykonal vojenskou službu. Krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal, žalobu však zamítl. Stěžovateli byl rozsudek doručen dne 26. 1. 2005, ten jej napadl kasační stížností dne 9. 2. 2005.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatel míří na vady řízení před žalovaným, pro které mělo být jeho rozhodnutí zrušeno (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), přitom tyto námitky nalézají své alespoň rámcové opory v obsahu stěžovatelovy žaloby; nadto stěžovatel namítá obdobná pochybení ve vztahu ke krajskému soudu (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti, vázán uplatněným kasačním důvodem, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Aby byl v případě stěžovatele dán azylově relevantní důvod, jenž by souvisel s jím tvrzenou národností stěžovatele, musela by být v jeho případě splněna podmínka pronásledování. Tím je ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato

země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Takové pronásledování, jež by souviselo se stěžovatelovou národností, by však musel stěžovatel tvrdit. O takové tvrzení by přitom musel opřít již žádost o udělení azylu. Uváděl-li stěžovatel v průběhu správního řízení, že od roku 1992 žádné problémy národnostního charakteru neměl, od roku 1998 se několikrát vrátil do země svého původu a poté vždy vycestoval znovu do České republiky, aniž by jakékoli problémy zaznamenal, přitom žádost o udělení azylu podal až v roce 2001 a v řízení před žalovaným v řízení poukazoval na to, že v zemi svého původu neměl zaměstnání a že byl vydirán dvěma neznámými muži, kteří po něm požadovali peníze, pak žádné pronásledování z důvodů své národnosti, jež by jakkoli souviselo s podanou žádostí o udělení azylu, stěžovatel netvrdil. V takovém případě tedy podmínka udělení azylu spočívající v pronásledování z důvodů stěžovatelovy národnosti splněna není a je již z těchto skutečností postaveno najisto, že podání žádosti o udělení azylu nebylo motivováno stěžovatelovou potřebou nalézt okamžitou legální zástitu před příkořím, jež se stěžovateli ze strany státu dostalo v souvislosti s jeho národností.

Pokud tedy stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným a následně v řízení před krajským soudem výslovně poukázal na problémy s neznámými muži, jež však poté navíc ustaly, na nemožnost získat zaměstnání a na obavu ze skutečnosti, že bude muset nastoupit základní vojenskou službu, pak již z vyhodnocení těchto skutečností mohl žalovaný uzavřít, že podmínky pro udělení azylu splněny nejsou. Shromáždování dalších podkladů bylo tedy v tomto případě do značné míry mechanickou činností. Dovodil-li žalovaný z dalších shromážděných podkladů, že ekonomická situace nebyla pro velkou část populace příznivá, pak Nejvyššímu správní soudu sice není zřejmé, proč je taková konstatace v rozhodnutí žalovaného uvedena, když žalovaný sám uvádí, že tato skutečnost není rozhodnou pro udělení azylu (str. 6 rozhodnutí žalovaného), tento závěr soudu však nic nemění na tom, že skutečnosti podávané z dalších podkladů se v hodnocení splnění azylově relevantních důvodů nijak neprojeví. Ty totiž nebyly dány již z důvodů soudem shora uvedených. Pokud tedy žalovaný nijak podrobně nepopisoval skutečnosti podávané z dalších podkladů rozhodnutí, nelze v takovém jeho postupu shledávat pochybení, pro které měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud tu pouze připomíná, že nebylo povinností žalovaného za stěžovatele vyhledávat skutečnosti, pro které by mu azyl, byť i s přihlédnutím ke skutečnostem zjištěným z dalších podkladů shromážděných v průběhu správního řízení, měl být udělen, tedy dovozovat za stěžovatele prvky možného pronásledování z důvodů, na které stěžovatel nepoukázal. Pokud se k dalším podkladům nijak nevyjadřoval krajský soud, pak takovému postupu nelze s ohledem na shora uvedený závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož nedostatek azylově relevantních důvodů bylo možno spolehlivě dovodit již ze samotných tvrzení stěžovatele, z nichž žádné pronásledování nevyplývalo, ničeho podstatného vytknout.

Vyčerpal-li Nejvyšší správní soud shora uvedené námitky stěžovatele, pak uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak,

že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu